

за мой Климе. . . Аница. . . и за Божия праздникъ, отче . . . да ме поменувать. . .

Сълзи задавиха свещеника; той се наведе и цѣлуна бледото ѝ чело.

— Господь-Богъ ще ти отплати на онзи свѣтъ, бабо Магдалено.

Почернѣлитъ устни пакъ зашепнаха: — За тѣхъ ги събирахъ. . . за дечицата. . . Искахъ две хиляди да ги направя и. . . тогава. . . ала тѣй било угодно Богу...

Гласътъ ѝ угасна, стопи се. Угаснаха навѣки и очитъ ѝ.

До вечерята новината обходи цѣлия градъ. Всички слушаха смаяни. А на другия день, когато я погребваха, на връхъ свети Лазаръ, стече се цѣлиятъ градъ и ученицитъ я изпратиха съ църковнитъ хоругви, предъ простичкия ѝ дървенъ ковчегъ.

